

ЦЯЛАТА
ИСТИНА
В
МЕН

Джули Бери

Превод от английски
Гергана Дечева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *All The Truth That's In Me*

Copyright © Julie Berry, 2013

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by agreement with **Viking Children's Books**, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Превод Гергана Дечева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2013
ISBN 978-954-27-1044-8

*От устата на праведника тече мъдрост, а зловредният език
ще бъде отсечен.*

Притчи Соломонови 10:31

ПРЕДИ

Пристигнахме с кораб, аз и ти.

Била съм бебе. Майка ми ме държала на коленете си. Ти си бил къдрокосо малко момче. През цялото изморително и дълго пътуване си фъфлел нещо неразбираемо и си играл в краката на майка си.

Когато майките ни видели колко добре се разбираме, бащите ни решили да си вземат съседни парцели за фермите, на километър от града, в западния край на Розуел Стейшън. По онова време градчето не било никак голямо.

Когато бях по-малка, майка ми все разказваше за това пътуване. Сега не го и споменава.

Казваше, че през цялото време на кораба съм те гледала с широко отворени, учудени очи.

СЛЕД

КНИГА ПЪРВА

I.

Ти не дойде.

Цяла вечер те чаках в клоните на върбата. Рояци комари кръжаха около лицето ми, смолата от дървото лепнеше по косата ми. Чаках те. Да се върнеш.

Знаех, че си в града. Чух те, когато след службата в църквата помоли господин Джонсън да минеш да го видиш вечерта. Предположих, че искаш да наемеш воловете му.

Но мина много време. Ти не си дойде. Може би те бяха поканили да останеш за вечеря. Или си се прибрал по друг път.

Майка се скара, че не съм свършила никаква домакинска работа и че ме е нямало за вечеря. Каза да ям каквото намеря останало в тенджерата. Но Даръл вече я беше остъргал. Майка ме накара да я измия на потока.

Няма нищо по-сияйно от потока през деня. Няма нищо по-черно от потока в безлунна нощ.

Наведох се, потопих устни и пих от него. Водата беше единственото, с което можех да напълня стомаха си. И може би, помислих си, ти щеше да изпиташ същата жажда след знойния ден на полето, където бе събирал сламата, и може би, преди да си легнеш, щеше да се потопиш в пото-

ДЖУЛИ БЕРИ

ка, който бях целунала. Винаги идваше да се охладиш тук, още от малък.

Помислих си, че в мрака съм като всяко друго момиче. Роклята ми не криеше нищо, от което да се срамувам.

Помислих си, че само ако знаеше, щеше да ме погледнеш пак, щеше да позволиш на мисълта си да тръгне към мен. И тогава тя щеше рязко да се отвърне или щеше да остане да се рее някъде там, между нас.

Но ти не знаеше.

И никога нямаше да узнаеш.

Защото правото да говоря ми е отказано.

II.

Тази сутрин бях в гората зад къщата ти много преди да се събудиш. Трябваше да обикалям около онова дърво, за да не ме видиш, когато излезеш.

Изглеждаше замислен, но стъпваше някак пролетно, енергично, вървеше и си тананикаше. Сякаш бързаше да се захванеш с нещо важно.

Джип не ме забеляза. Усукваше се около краката ти и се потъркваше в ботуша ти. Вече беше почти оглушал и ослепял, нямаше обоняние, но ти го държеше край себе си. Стар, верен приятел.

Наблюдавах къщата ти до последно, до мига, в който трябваше веднага да бягам обратно, защото Майка щеше да забележи, че ме няма.

III.

Даръл разбра. Видя ме в гората до къщата ти. Заплаши ме, че ще каже на Майка, ако не върша неговата част от работата в кокошарника. Трябваше също да се съглася да му нося горски плодове и орехи, както и череши, ако намеря някъде. Даръл и тая негова голяма уста! Необходимо е по-

стоянно да го тъпчеш, за да спреш вечното му бърборене.

IV.

Тази нощ луната се показа. Излязох да я гледам. Катереше се бавно към върховете на клоните. Така тиха.

Спомних си. Нощ след нощ нейната тишина ме успокояваше. Колко ужасяващо черни бяха нощите без нея. Но тя винаги се връщаше.

Тя беше единственият ми приятел през всичките години с него.

И все още е.

Моето единствено успокоение.

V.

Ти не си като него.

Каквото и да казват хората, ти не си като него.

VI.

Татко често казваше, че гласът ми може да омагьоса птиците и да ги накара да слязат от дърветата. Бащите, които обичат децата си, казват такива неща. Но аз все мечтаех, че един ден моята песен ще те доведе до мен.

Ти беше всичко. И винаги е било така. Когато ходехте за орехи в гората с цялата весела момчешка компания, слушах шегите ти, гледах с възхищение усмивката ти, гордеех се, когато успееше да свалиш някой див пуяк с прашката си.

Помниш ли, когато ти търсех червеи? Беше на дванайсет, а аз на осем.

Винаги те чаках край поточето с торбичка, пълна с пръст, а в нея се въргаляха най-глъстите червеи, които намирах, докато плевях градината на Майка. Ти ме нари-

чаше Калинка. И Татко се обръщаше към мен така. Но за него това беше начин да ми каже, че ме обича, а за теб бях момичето, което рови за червеи. Все пак и на това бях доволна.

Опитваше се да правиш салто, но когато знаеше, че само аз гледам. Винаги се преструваше, че не чуваш, когато ръкопляскам, а после и двамата се заливахме от смях, щом паднеше на дупето си.

Веднъж остави кошница с ябълки под върбата. За мен. И после избяга. Видях те.

Така с годините ти стана мъж, а аз станах... това.

VII.

Помниш ли деня, когато пренасяхте дървата на Алдръс? Никога няма да го забравя, макар че за теб вероятно е бил просто един обикновен ден.

Беше преди четири години. Тогава бях на четиринайсет. Растях.

Краят на лятото – горещ слънчев ден. Онези младоженци бяха пристигнали наскоро от Нюкърк и искаха да си направят къща в източната част на града, там, където свършва гората и започват мочурищата. Клайд Алдръс беше натрупал много дърва и беше помолил хората от града да дойдат да му помогнат да ги разчисти. Младата му съпруга трябваше съвсем скоро да роди първото си дете.

Сигурно си спомняш колко работа имаше онзи ден. Ти остави натежалите от зърно пшеничени ниви и цял ден работи с брадвата под изпепеляващото слънце. Мъже и младежи, волове, впрегнати във вериги – всички работехте.

Но дали помниш храната? Помниш ли какво каза на момичето, което направи и поднесе качамака?

Надявам се да си забравил моя качамак. Искане ми се и аз да го забравя. Приготвих го, защото веднъж след служ-

бата в църквата те чух да казваш, че е едно от любимите ти ястия.

Цялото ми семейство беше там: Майка, Татко, Даръл и аз. Татко си подсвиркуваше през цялото време, докато минавахме през града. Бяхме в каруцата, начело на която беше впрегнат Стария Бен, а за нея беше закачено ремаркетото, от което продавахме ябълки. Майка се усмихваше, клатеше глава доволно, а аз стисках купата с качамак в скута си.

Майка седна при другите жени и се захвана с ръкоделието си. Всички плетяха и шиеха шапчици и дрешки за нероденото бебе. Младите дами се бяха наредили около масата и се суетяха притеснени. Нали всяка трябваше да представи гозбата си за първи път, и то пред целия Розуел Стейшън!

Белех грах с Абигейл Полинг, когато някой рязко ме дръпна настрана.

– Можеш ли да пазиш тайна? – прошепна в ухото ми Лоти Прат изпод панделката на бонето си.

– Разбира се. Какво има?

Тя ме поведе към голямата купчина трупи, които мъжете вече бяха пренесли, Мария Джонсън и Юнис Робинсън останаха край масата, но ни изгледаха подозрително. Новата рокля на Мария беше кървавочервена, с черни панделки на ръкавите и корсета. Малко преди това, когато Мария беше достатъчно далеч, за да не чуе, Елизабет Фрай каза, че според баща ѝ тази рокля била опасна демонстрация на суета. А освен че беше хубава, Мария Джонсън беше донесла три изпечени до златисто пая от сливи, а ние се мъчехме с нашите манджи в тенджерите и тави.

Лоти готвеше за баща си от много години, откакто майка ѝ почина, и нямаше никакво основание да се притеснява, че Мария може да я засенчи в кулинарията. Нейните бухнали хлебчета можеха да надминат дори пекарната на Гуди Пруйе. Тя приближи устни до ухото ми и прошепна:

– Имам си момче.

Отдръпнах се, за да видя лицето ѝ. Не беше за вярване! Но не! Очите ѝ грееха, бузите ѝ бяха почервенели от вълнение.

– Кой е? – едва промълвих.

– Тихо! Ще ти кажа после! Наблюдавай и сама ще се сетиш. Но искам да се закълнеш, че няма да кажеш никому.

Зави ми се свят. Толкова много информация накуп! Видях те с зъгълчето на окото си. Опасваше някакъв дънер с веригата и ръкомахаше към Леон Картрайт, който подкара воловете.

– Какво искаш да кажеш? Какво значи това „имам си момче“?

Лоти важно изпъчи гърди.

– Казва, че ще се ожени за мен. И ме целуна. Много пъти – добави тя.

– Целунал! – почти извиках задъхано. Тя сложи пръст върху устните ми.

И точно тогава ти се обърна и ни видя как си шепнем. Изправи се и се усмихна. Трябваше да започна да дишам най-сетне.

Лоти забеляза. Никога нищо не ѝ убягваше. Повдигна вежди и в онзи ужасен миг разбрах. Ти беше нейното момче.

– Лукас ли е, Лоти?

– И какво, ако е той? – изкиска се тя.

Юнис и Мария вече съвсем открито недоволстваха. Госпожа Джонсън се приближи към отрупаната с храна маса и Мария ни посочи с поглед.

– Трябва да знам – молах настоятелно аз.

– Защо? Да не би Лукас да е *твое* момче?

Бях впрегнала всички усилия да не издам слабостта си, молах се да не проличи.

– Не ме разигравай, Лоти. Просто ми кажи.

Мрачен облак засенчи слънцето. Погледнахме нагоре. Госпожа Джонсън стоеше пред нас, скръстила ръце върху огромните си гърди.

– Нямате ли друга работа, млади госпожички? Не е ли време да се върнете към задълженията си?

Лоти забърза към масата. Аз едва стъпвах.

– Bravo! Добро момиче! – каза госпожа Джонсън и ме потупа по гърба. – Момчетата ще огладнеят скоро, а ти трябва да им покажеш красивото си личице и най-вече вкусната си гозба.

Обърнах се и я погледнах с удивление, а тя ми намигна. Но дъщеря ѝ Мария не беше никак добронамерена.

– Бягай и напълни вода от кладенеца – каза и ми подаде две метални кани. Нямах нищо против да се махна за малко от там и с желание тръгнах към кладенеца, който Клайд беше изкопал.

Пуснах ведрото. Чух как се удари във водата с плясък. Когато усетих, че се е напълнило, натиснах лоста с все сила и се опитах да го завъртя. Тая макара не помръдваше!

– Дай да ти помогна – чух глас. Някой до мен пое лоста от ръката ми.

И това беше ти.

Исках да избягам. Но как ли би изглеждало отстрани, а и трябваше да напълня вода. Поколебах се, ръцете ми бяха все още върху лоста, а ти се усмихна.

– Ето, да опитаме заедно – каза ти. Ръцете ти покриха моите и без никакво усилие започнаха да въртят, а аз участвах само с присъствие. Сигурна съм, че бузите ми бяха придобили цвета на череша. Беше станал почти истински мъж. И колко бързо се беше променил.

Ти извади ведрото, наля водата в каните. После взе черпака, закачен на кладенеца, напълни го със студена вода и ми го подаде. И ето, момчешката ти усмивка се появи. Само лицето ти беше по-възмъжало и чертите се бяха изо-

стрили. Бях така притеснена, ръцете ми трепереха, едва се пресегнах да хвана каните. Но ти взе едната и тръгна с мен към масата.

– Пораснала си, Калинке.

– И Майка казва така – едва наредих изречението. –
Трябваше да ми шиеш нова рокля, че старите не ми стават.

Щях да умра от срам. Да водя разговор за размера на роклята си с мъж! И най-лошото – този мъж беше ти!

Започнах да говоря онези глупости: как Майка ме накара да я шия сама... Ти огледа сивата ми рокля, после и лицето ми и каза:

– Добра работа си свършила.

Стигнахме до масата и оставихме водата. Мария Джонсън те видя и започна да върти панделката на бонето си с пръсти.

– Обядът е след час, господин Уайтинг. Ще се наложи да се дойдете по-късно – каза тя. – Изглеждате поизгладнял.

Погледът ти остана за миг върху черните къдрици на Мария, които се подаваха немирно изпод опънатото ѝ боне. После вдигна шапка, поздрави всички момичета и тръгна обратно към трупите. Мария и Юнис те изпратиха с поглед. Аз изпуснах въздуха, който бях държала прекалено дълго, и се облегнах на грубата дървена стена на новия дом на Алдръс. Лоти улови погледа ми и се усмихна, а аз въздъхнах облекчено.

Разбрах, че ти не си нейното момче.

Това беше последният ни разговор. Това беше и последният път, когато видях усмивката на Лоти.

VIII.

Кленът се накичи в червени листа. Сутрин въздухът беше свеж и хладен.

Седях сред клоните на върбата и наблюдавах женската

катерица. Беше се захванала здраво за работа. Мъжката катерица на клончето над мен ме нахока, показвайки ми острите си зъбки. Седеше и чакаше. Може би отговор?

През тънките жички на листата просветна златен лъч. Красота. И във всичко красиво край себе си виждах теб.

Имаше чертите на майка си. Силата на баща си, но нейното лице. Само че твоето бе възмъжало и обгоряло от слънцето.

Помня я. Толкова красива! Всички млади момичета ѝ завиждаха. Толкова нежна и добра! Всички възрастни жени ѝ се караха. Толкова самотна! Отдаде се на чара на тъмнокосия странник, когото приютихте за две седмици, и тръгна с него. Някъде на запад.

Преподобният Фрай не спря да напомня Седмата Божя заповед половин година след това.

Преподобният Фрай никога не откъсваше очи от нея.

IX.

Страдаше за майка си, липсваше ти. Когато тя си тръгна, ти остаря за една нощ. По лицето ти се появиха бразди. И там си и останаха.

За никого не беше драма. Нейното заминаване обаче беше твоята трагедия.

X.

Никога не съм го чувствала като твой баща. Знаех, че е, но просто не ми се вярваше. Никога не усетих, не видях онези струни, които свързват плътта с плът и кръвта с кръв. Виждах само струните на лудостта, виждах как годушат.

Баща ти почина в нощта, когато градът повярва, че е мъртъв. И човекът, чиято пленница станах аз, се роди от неговата пепел. Двама напълно различни мъже.

XI.

На сутринта, след като пренасяхте трупите, намерих нещо скрито в пукнатината на дървото. Букет цветя, завързан с пшеничени стъбла.

Побягнах към къщата, засияла с онази сладка надежда, с онази светлина, която пламти във всяка момичешка мечта, с твоя образ в моята момичешка мечта.

Добре знаех какво означават тези цветя за теб.

Не бяха и първите цветя, които си ми носил на това място.

Опитах се да си представя какво ще ти кажа, какво няма да ти кажа, как ще ти покажа, без да казвам нищо, че за мен този дар означава толкова много. Опитах се да си представя всичко, което можеше да се случи, когато те видя.

Щяха да минат две години, преди да имам този шанс. А дотогава нямаше да има нищо за казване.

XII.

Тази вечер беше на пост. Леглото ти остана студено и самотно, а ти щеше да седиш в наблюдателницата на върха на хълма, на километри от мен и щеше да наблюдаваш морето. Щеше да гледаш облаците, бурите. Морето е лош и буен съсед. Но не нравят на водите, а светлините на корабите в тях през нощта и високо вдигнатите платна през деня изкарват фермерите от леглата им и от нивите. Едва ли хората от другата страна на морето щяха да забравят нашето гостоприемство, нямаше да забравят и как посрещнахме първата им експедиция, когато корабите им дойдоха и откриха нашата река. А как гледаха нивите ни – с алчни, гладни очи. Дълги години се борихме заедно, един до друг срещу злото, срещу мъстта.

Как щях да спя, като знаех, че си така далеч, че си буден, уморен и бориш съня?

Това е тихата цена на бдителността.
Поне Джип беше с теб за компания.

XIII.

Даръл не искал да ходи повече на училище. Така заяви, когато се прибра днес от оттам. Новият му директор бил скучен и въвеждал час по латински. Че каква полза може да има от латинския? Ако английският език е достатъчно добър да четем Библията на него, значи, е достатъчен и за Даръл. Така моят брат, философът, обясни решението си и метна дъската си за писане в огнището, за да придаде по-голяма тежест на аргумента си.

И този човек беше мъжът в семейството! Ораторът мечтаел да става войник. После взе пистолета на татко, за да се тренира да стреля. По зайците. Животинките нямаше от какво да се страхуват. Но Даръл, ако имаше поне малко акъл в главата, щеше да се страхува от себе си и нямаше да прави глупости.

Татко нямаше да позволи на Даръл да зареже училището, защото той беше най-добрият в класа. И с право! Но Татко не беше с нас, а Майка имаше нужда от помощ за събирането на реколтата.

Освен това Татко никак нямаше да одобри и че си изкарваме прехраната от домашно приготвен алкохол.

XIV.

Бях в градината и вадах червено цвекло. Коренът се освобождаваше още с първото леко дръпване. Пълен, объл, пищен, чувствен. А когато го тръснеш, от него падаше рохкава пръст, като тежък дъжд.

Татко обичаше тази земя. Майка беше единственото нещо, което обичаше повече от земята. Обичаше я с жар, настървено дори. Той превърна земята в плодородна и

щедра. Малцина фермери в Розуел Стейшън бяха така тачени като него. Докато беше жив.

Чувствах се най-близо да баща си, когато заравях длани в почвата. Това беше и причината да остана с Майка, за да ѝ помагам. Знаех, че той би пожелал така.

XV.

Не си ходил да искаш воловете на господин Джонсън. Отишъл си да искаш много по-голяма услуга. Чух Мария и Юнис да си говорят край кладенеца. Защо всички забравят, че имам уши? Или просто не ги е грижа.

Мария се хвалеше, но очите ѝ казваха друго.

Щял си да се ожениш за нея на следващото пълнолуние.

XVI.

Дали беше горд, че спечели най-хубавата селска девойка? Дали беше щастлив, че в надпреварата успя да победиш Леон Картрайт и Джъд Матис?

Защо го направи? От любов? Или за пари? Или за да измиеш петното от падението на баща си?

Или за да се отървеш от мен?

XVII.

Побягнах към гората, към онова място, където с Татко ходехме да пеем. Гледах залеза. Гледах как острата като сърп луна се изкачва на небето, после как падна ниско долу.

Майка щеше да ме убие.

Ти щеше да се жениш.

Нощта беше студена като реката, която ме викаше и подмамваше с песента си.

Бях се върнала след две години живот при него и това завръщане беше като да излезеш жив от гроб. Върнах се за нов живот в света на живите и тогава мислех, че няма

по-голямо щастие от това. Но мракът, студът, смъртта бяха моят дом.

Само мисълта за теб можеше да разпръсне мрака. Ти беше слънцето. А няма можеш да понеса да виждам как то е слънце залязва в ръцете на друга жена?

XVIII.

На сутринта влязох у дома и Майка ме удари токова силно по лицето, че дори на Даръл му стана жал.

– Много добре знаеш, че не можеш да правиш така. След всичките безсънни нощи заради теб! Ти си безчувствена! – каза тя.

XIX.

Почистих кокошарника, събрах яйцата, издоих кравата, изхвърлих пепелта. Налях вода от потока, донесох дърва за огъня, измих се и подкарах каруцата към града.

Когато най-сетне свърших с доставките, се втурнах към моята върба.

Никога не е имало надежда. Не ми се е полагало нищо. Нямах право на нищо. Нямах на кого да кажа, нямах и как да го разкажа. Не бих могла да намеря думите, дори и да можеш да кажа. А и няма думи, които да изтрият тази непоносима болка.

Плаках и чаках утеха единствено от моята върба. Бяха ограбили живота, годините ми, достойнството, думите, спокойствието ми.

А най-жестокият грабеж – взеха ми и теб.

XX.

Всички жени се надпреварваха да разнасят новини. Като неуморни кокошки. Сватба! Скоро! Булката... толкова красива... младоженецът... много висок, най-хубавият

наоколо. Сватбата им щяла да е празничен ден, а роднините на Мария щели да работят ден и нощ, за да наплетат дантелите ѝ.

Всички останали мънички разбити сърца – а те не бяха никак малко – щели да бъдат изгорени на кладата на красотата и любовта. Не само аз виех от отчаяние и мъка, но това не беше никакво успокоение.

XXI.

Слънцето едва се показваше. Петлите още кукуригаха, а кравата пръскаше кал и мръсотия. Преди време чистенето на краварника беше задължение на Даръл. Но нима има нещо по-добро от миризмата на оборски тор за лечение на сърдечни болезки? Имаше ли нещо друго, което да ми напомни колко нищожно малки са мечтите ми?

Докато бяха по задачи из селото, те видях наобиколен от хора. Всички ти пожелаваха щастие, поздравяваха те. Мъжете се шегуваха. Усмихнатото ти лице беше почервняло като ябълка.

До мен стояха някакви хора, които си шепнеха за баща ти как се е пропил. Казваха, че и с теб ще се случи същото. Но шушукането спря, щом ти се приближи. Всички пак се усмигнаха и те потупаха по гърба. Каква хубава ферма! Пък каква хубава жена, Лукас! Какви мъжки рамене имаш, Лукас! Точно като...

И се спряха. Изведнъж се сетиха, че имат спешна работа.

Заради всичко, което знаеха за баща ти, трябваше да се отнасят към него със съчувствие. Трябваше да тъгуват за него.

Само един човек знаеше защо трябва да се страхуват от него.

Ала тя не можеше да каже лоша дума пред теб.

XXII.

Не помнех. Бях забравила толкова много неща.

Понякога спомените се връщаха в сънищата ми и започвах да викам като луда. Или се будех и мислех, че съм в клетката на мрака и че съм все още при него.

Тогава Майка скубеше косата ми и ми заповядваше да спра с моето кошмарно виене.

XXIII.

Днес занесох в града кошница с яйца и малко стурия. Докато вървях към магазинчето на Абе Дъди, видях как Леон Картрайт пресече улицата, за да настигне Мария. Беше се забързала нанякъде. Бях само на няколко метра от тях, но те не ми обърнаха никакво внимание.

– И какво? Ще се омъжваш за онзи, така ли? – попита я той право в очите.

– Ще се омъжа за когото си пожелаея – каза тя и продължи с бърза крачка напред, все едно Леон не съществуваше. Той се затича да я догони.

– Не го обичаш – рече той.

Тя се спря.

– Ако реша, ще го обикна.

– Глупости. Интересува те само фермата му! – той я сграбчи за ръката. – Никога няма да го обикнеш.

И точно тогава взех едно яйце от кошницата и го метнах с все сила към Леон. То удари главата му, черупката се счупи и жълтъкът се стече по къдравата му коса.

Той се обърна разярен, но после ме видя и спря да крещи. Преди години това нямаше да се случи. Нямаше да се спре.

Стоях и гневно го гледах. Той събра черупките от косата си, изруга, но не направи нищо повече.

Мария се взираше така, сякаш ме вижда за първи път.

Тези тъмни очи, които можеха да подлудят всеки мъж, ме огледаха внимателно от глава до пети. Почти се усмихна. Почти ми кимна. После се обърна и тръгна. На Леон не му оставаше друго, освен да си иде у дома и да си измие косата.

XXIV.

Можеше да не се прицеля добре и да прасна яйцето в нейната глава.

Май така трябваше да направя.

XXV.

Тобиас Солт, луничавият син на мелничаря, вървеше бавно и уморено. Прибираше се от дългата безсънна нощ в наблюдателницата. Очите му бяха подпухнали.

– Видя ли нещо, Тоби? – викна Абе Дъди от магазина.

– Никога нищо не виждам – каза Тоби и потърка очите си.

– На това му казвам аз надеждна стража – отвърна старият магазинер.

XXVI.

Колко много работа ти се отвори. Събиране на реколта, женитба. Трябваше и да направиш нова стая в къщата за съпругата си. Да насечеш дърва и да ги приготвиш за зимата, да изкопаеш картофите, да окосиш пшеницата. Сам. Без баща, без нито един близък човек да ти помогне, а приятелите ти бяха заети със собствената си работа.

И овошките да обереш, и да затвориш плода за зимата. И камъни да събереш.

Работеше като впрегнат кон, но пееше. Скоро щеше да имаш съпруга да ти помага, да се грижи за дома, да оплеви

градинката, да закърпи панталоните ти, да напълни дюшека ти с пух, да ти поднесе нещо топло за вечеря.

Дали щеше да го направи? Дали меките ѝ ръце щяха да предат вълната, да събират житните снопове, да чистят картофите от калта? Дали беше готова да обгори на слънцето деликатните си като порцелан ръце и да застане до теб на полето?

XXVII.

Никой не се обръщаше към мен по име. Никой не се обръщаше към мен и без име. Освен Даръл. Той ми казваше Червей. Майка така и не се опита да го спре. Когато тя искаше да ми каже нещо, викаше: „Ей, ти...“, „Ей, ти, обели това!“, „Ей, ти, натовари каруцата!“ „Ей, ти, наглеждай маста в тенджерата!“.

„Ей, ти, тихо!“

Помнех топлината в очите ѝ. Но сега от нея нямаше следа. Очите ѝ бяха стоманени, ледени. Татко почина отдавна, а дъщерята, която Майка помнеше, също бе мъртва за нея. Тя беше погребала името ми заедно със спомена за другото ми аз.

Никой не се обръщаше към мен по име.

Децата не го знаеха.

Всеки ден преди изгрев си го напомнях, за да не го забравя и аз... някой ден.

Джудит. Казвам се Джудит.

XXVIII.

Цветята, които ми остави под върбата, закачих в обора, провесени с листенцата надолу, за да мога да ги гледам винаги и да ги съхраня в безвремието.

Но още преди те да изсъхнат, мен вече ме нямаше. Когато се върнах след години, те бяха все още там. Цветчетата

им бяха изсъхнали и се бяха отронили на земята, висяха само кафеникави, изгорели, мъртви пръчици. Никой не ги беше забелязал. Никой не ги беше събрал.

И сега си лежах там. Увити в паяжини. Само аз знаех, че преди време това бяха цветовете на младата любов.

Свалих ги. Излязох навън и ги метнах високо към небето. Както булката хвърля сватбения си букет.

XXIX.

Докато берях круши в края на гората, видях учителя на училището. Беше пристигнал преди две седмици от академията в Нюкърк, съвсем нов за Розуел. Разхождаше се в есенния здрач. Видях го иззад ъгъла на пътечката и веднага се скрих зад крушовото дърво, но той ме беше забелязал и веднага свали шапката си. Измислих му име – Дългокракия. Беше много слаб, като дръжка на мотика. Лицето му имаше цвят на неузрял кашкавал, а черната му коса падаше уморено над очите, затова все я прибираше с ръка назад. Това беше учителят, от който Даръл се беше отървал. Питам се кой от двамата е извадил по-голям късмет.

Очите му ме изучаваха така, както се изучава текст на латински, който трябва да се преведе.

– Добър вечер.

Той ми *проговори!*

Пуснах крушите и хукнах.

Той побягна след мен.

– Чакай, чакай, момиче! Много се извинявам! – доста бързо тичаше, като се има предвид вретеновидната форма на тялото му. Настигна ме и ме хвана за китката. Допирът му ме изненада. Като предупреждение. Усещах как се смалявам, свивам, навивам като малка пружина, готова да отскочи всеки миг. И въпреки това ръката му беше от истинска човешка плът. Ами ако бях срещнала теб, а не него

в тази ароматна, упоителна есенна вечер. Ами ако ти бе пожелал да говориш с мен?

– Много Ви моля да ме извините и да ми простите – каза той и ме изгледа продължително. От тембъра на гласа му ми се догади. Не пускаше ръката ми, колкото и да се дърпах. По високото му чело беше избила пот.

– Казвам се Рупърт Гилис.

Рязко дръпнах ръката си и избягах.

Можех да му отговоря по моя си начин и да сложа край на всички опити за разговори от страна на Рупърт Гилис.

Хората говорят. Знаех, че съвсем скоро хорските приказки щяха да го направят по-мъдър.

XXX.

Розуел Стейшън е видял много беди и мъка.

Болестите бяха чест гост. Бебетата се разболяваха от влажния океански въздух. Зимите бяха свирепи и дълги. Сланата можеше да унищожи реколтата за цяла година.

Водехме битки срещу хора, които искаха да ни вземат земята. Баща ти беше нашият герой.

Едно лято избухна нечуван пожар и изпепели една трета от домовете в града.

Друга година гръмна складът с боеприпасите и ни остави беззащитни.

Около семейството ти се разгоря скандал.

И после... едно лято две момичета изчезнаха, ей така, едно след друго. Първо едното, след няколко дни и другото.

XXXI.

„Невярна жена“, така казваше той и забиваше ножа в дървената греда на колибата, тя го беше докарала до това.

Само това повтаряше. Останалото го знаех.